19/10/2022

Οι Κληρικοί της Δημητριάδος υποδέχθηκαν τον νέο Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας – 1η Ιερατική Σύναξη στον Βόλο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η πρώτη Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος για το νέο εκκλησιαστικό έτος πραγματοποιήθηκε στο Βόλο. Οι φετινές συνάξεις είναι αφιερωμένες στα ιερά Μυστήρια, γι' αυτό και η πρώτη ασχολήθηκε με τα εισαγωγικά Μυστήρια του Βαπτίσματος και του Χρίσματος.

Το γεγονός της ημέρας, ασφαλώς, ήταν η επίσημη, θερμή υποδοχή, εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου και των Κληρικών, του μέχρι πρότινος Πρωτοσυγκέλλου της Μητρόπολης, νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, ο οποίος τέλεσε τον Αγιασμό έναρξης των

Συνάξεων.

Αμέσως μετά τον λόγο έλαβε ο Σεβασμιώτατος κ. Ιγνάτιος, ο οποίος αναφέρθηκε στα ανάμεικτα συναισθήματα που κατακλύζουν την ψυχή του, τούτες τις μέρες. Συναισθήματα χαράς και ευγνωμοσύνης στον Θεό για την εις Επίσκοπον ανάδειξη του στενότερου συνεργάτη του, αλλά και προβληματισμού και λύπης για την στέρησή του και τον αποχωρισμό. Όπως είπε χαρακτηριστικά, **«*δεν μπορώ να διαγράψω τα 20 και πλέον χρόνια πνευματικής συμπόρευσης και συνεργασίας*».**

Στην συνέχεια, μίλησε για την γνωριμία τους στον Πειραιά και την απόφαση του κ. Δαμασκηνού να τον ακολουθήσει στον Βόλο, όπου αποδείχθηκε πιστός και έμπιστος συνεργάτης του. Αναφέρθηκε στο πολυσχιδές έργο που ανέπτυξε στην ενορία της Αναλήψεως, την οποία μεταμόρφωσε και την κατέστησε πρότυπο σε όλους τους τομείς.

Στάθηκε στους σταθμούς της διοικητικής διακονίας του π. Δαμασκηνού ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος και Πρωτοσύγκελλος της Μητρόπολης Δημητριάδος, ενώ ιδιαίτερη μνεία έκανε σε έργα που φέρουν στην προσωπική του σφραγίδα, όπως το **Βυζαντινό Μουσείο της Μακρινίτσας, το Γηροκομείο Καναλίων και ο κοιμητηριακός Ναός του Αγίου Λαζάρου**.

Τέλος, του ευχήθηκε να αγαπήσει τον Κλήρο και τον λαό της νέας του Μητρόπολης, όπως αγάπησε τον Βόλο και τους ανθρώπους του. Του δώρισε δε, εκ μέρους του ιερού μας Κλήρου, ένα σετ εγκολπίων, ως έκφραση αγάπης και τιμής προς το πρόσωπό του.

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός, εμφανώς συγκινημένος, μίλησε για τα συγκλονιστικά συναισθήματα που κατακλύζουν την καρδιά του, ενώ κατέθεσε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» και μία μεγαλύτερη «συγγνώμη» προς τον ιερό μας Κλήρο. *«Ευχαριστώ, για την πνευματική συμπόρευση με έναν αξιοζήλευτο ιερό Κλήρο, μέσα από την οποία ζυμώθηκα, ωρίμασα και διδάχθηκα. Συγγνώμη, για την αυστηρότητα και τις δύσκολες αποφάσεις που κλήθηκα να λάβω.*

Επέλεξα να είμαι ο διοικητής για να παραμένει ο Ποιμενάρχης μας Πατέρας. Αυτός ήταν ένας διαρκής σταυρός, που τον σήκωσα από την μεγάλη αγάπη μου προς εκείνον. Έχω ήσυχη την συνείδησή μου ότι θυσιάστηκα για έναν τόπο, που αποτελεί μία ακόμα πατρίδα μου».

Διαβεβαίωσε δε ότι στα πρόσωπα των Κληρικών του θα βλέπει πάντοτε τους Κληρικούς της Δημητριάδος και κάλεσε όλους *«να αγαπάτε τον Δεσπότη μας, γιατί αξίζει την αγάπη σας και να προσεύχεστε γι' αυτόν, όπως εκείνος προσεύχεται για σας, σας αγαπά υπερβολικά και αγωνίζεται για τα δικαιώματά σας».*

Ακολούθησε το κυρίως μέρος της Συνάξεως, πρώτος εισηγητής της οποίας ήταν ο Καθηγητής Λειτουργικής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. κ. Παναγιώτης Σκαλτσής, με θέμα *«Εισαγωγή στο ιερό Μυστήριο της ένταξής μας στην Εκκλησία»* . Ο κ. Καθηγητής παρατήρησε ότι η Μυστηριακή ζωή βιώνεται μέσα στην Εκκλησία και τα Μυστήρια είναι οργανικά συνδεδεμένα με Αυτήν.

Στα ιερά Μυστήρια παρέχεται η άκτιστη Θεία Χάρις, που αναγεννά τον άνθρωπο, συνυπάρχει η ιστορία του κόσμου και του ανθρώπου και η ιστορία της Θείας Οικονομίας, αυτά γίνονται οι πύλες που μας εισάγουν στην Βασιλεία των ουρανών, άρα *«η μετοχή σ' αυτά σημαίνει ενεργό συμμετοχή στην ζωή της Εκκλησίας, μεταμόρφωση της επίγειας ζωής σε κοινωνία θείας ζωής, ένωση με τον Θεό που είναι η πηγή της ζωής».*

Όσον αφορά στο Βάπτισμα, είναι το Μυστήριο της εν Χριστώ αναγέννησης του ανθρώπου: *«γεννιέται ο καινούργιος άνθρωπος, εγχαράσσεται στις ψυχές των ανθρώπων η μορφή του Χριστού, αποκτούν οι πιστοί τα χαρακτηριστικά του Χριστού, καινούργια μέλη και νέες αισθήσεις»*.

Ο κ. Καθηγητής τόνισε ότι η νέα αυτή πραγματικότητα γίνεται από νερό και Πνεύμα: *«το Πνεύμα ανακαινίζει μέσα μας το καθ' ομοίωσιν, το δε νερό, με την Χάρη του Πνεύματος, καθαρίζει το σώμα της αμαρτίας και μας απαλλάσσει από την φθορά».*

Αναφερόμενος στην θεολογική ερμηνεία της τριπλής καταδύσεως, παρατήρησε ότι «εκείνη την στιγμή ο πιστός συναποθνήσκει με τον Χριστό, ως προς την αμαρτία, το σώμα της οποίας νεκρώνεται... η ανάδυση από το νερό είναι μία πράξη συμβολική, αλλά το πραγματικό είναι ότι ο βαπτιζόμενος ενδύεται τον ίδιο τον Χριστό».

Ολοκληρώνοντας την εισήγησή του, επεσήμανε ότι *«ο άνθρωπος, με το Βάπτισμα παίρνει τη χάρη και την δύναμη να πορευτεί στη νέα ζωή, στην οποία εισήλθε με την πνευματική γέννηση... Όμως, η χάρη του Βαπτίσματος δεν επενεργεί προκειμένου ο πιστός να διατηρήσει την κοινωνία με τον Θεό, όταν δεν υπάρχει σκληρός αγώνας κατά της αμαρτίας... Η καινούργια ζωή, λοιπόν, φέρνει την σφραγίδα της προσωπικής μας ευθύνης...*

Συμπερασματικά, το άγιο βάπτισμα δεν λειτουργεί ως παράσταση, μαγική τελετουργία ή κοινωνική υποχρέωση, αλλά ως ζωή και παλιγγενεσία, ως αρχή και βάση της ενότητος, της ειρήνης και της αγάπης μεταξύ των ανθρώπων, ως θεμέλιο της πνευματικής ζωής, ως δρόμος ένταξης στην Εκκλησία, ως αντίσταση στον δαιμονισμό του κόσμου, την ισοπέδωση των αξιών της ζωής, την αλλοτρίωση, το αδιέξοδο και τον ηθικό εξανδραποδισμό του ανθρώπου. Λειτουργεί ως σφραγίδα που μαρτυρεί ότι είμαστε παιδιά του Θεού».

Επόμενος ομιλητής ήταν ο Πρωτ. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξών & Διαποντίων Νήσων, με θέμα **«Σύγχρονες ποιμαντικές προσεγγίσεις στα ιερά μυστήρια του Βαπτίσματος και του Χρίσματος: από την παρακολούθηση στην επίγνωση».**

Ο **π. Θεμιστοκλής** παρατήρησε ότι «ότι το βάπτισμα και το χρίσμα, σήμερα ταλαιπωρούνται σε μία εκκοσμικευμένη πραγματικότητα και όχι μόνο εξαιτίας της. Ταλαιπωρούνται και εξαιτίας της ποιμαντικής μας αδυναμίας ή και αδιαφορίας να μπορέσουμε να βρούμε τρόπους διεξαγωγής τους, ώστε τόσο τα μυστήρια να μη χάνουν την ιεροπρέπεια στην τέλεσή τους, να αναδύεται το σωτηριολογικό τους περιεχόμενο και νόημα, να μην εκφυλίζονται σε μία μαγική ή, έστω, σε κοινωνική τελετή».

Ως αίτια αυτής της ταλαιπωρίας επεσήμανε την εκκοσμίκευσή τους, ενταγμένη σε μία εποχή από-ιεροποίησης και από-εκκλησιοποίησης της ζωής των ανθρώπων· την από-ενοριοποίησή τους, αποτέλεσμα της αναδιάταξης της ενορίας, της από-προσωποποίησής της, η οποία δεν έχει να κάνει μόνο με την γεωγραφία της πόλης ή του χωριού, αλλά με την απουσία σχέσης των γονέων με την ενορία και τον ναό·

το καίριας σημασίας ζήτημα του αναδόχου.

Όσον αφορά στο ζήτημα του **νηπιοβαπτισμού**, παρατήρησε ότι «ότι η ένταξη στο σώμα του Χριστού και η μετοχή στην ευχαριστία αγιάζει, όχι μαγικά, αλλά συνολικά μία οικογένεια. Διότι αν το βαπτισθέν νήπιο κοινωνεί, στην πραγματικότητα εκφράζει την βούληση όλης της οικογένειας να είναι και να ζει χριστιανικά.

Όπως δεν ερωτάται ο άνθρωπος αν θέλει να έρθει στον κόσμο, αν θέλει να επιβιώσει, αν θέλει να είναι ενταγμένος σε συγκριμένη οικογένεια, αν θέλει να μιλά την γλώσσα της καταγωγής του, να ανήκει σε συγκεκριμένη πατρίδα, να έχει συγκεκριμένη υπηκοότητα, αλλά από φιλανθρωπία και αγάπη τόσο η οικογένεια όσο και η πολιτεία του δίδουν την ευκαιρία της ένταξης, του «ανήκειν», ανάλογα και η Εκκλησία δεν μπορεί να αρνηθεί μία τέτοια ένταξη, μόνο και μόνο με βάση το δόγμα της ελευθερίας της θρησκευτικής συνείδησης. Ο άνθρωπος ανήκει, εκτός από τον Θεό και την χώρα στην οποία γεννιέται και μεγαλώνει, και στην οικογένειά του.

Επομένως, ο νηπιοβαπτισμός είναι σημείο του «ανήκειν», ότι ο άνθρωπος δεν υπάρχει για τον εαυτό του και μόνο, αλλά είναι μέλος κοινοτήτων, στενότερων και ευρύτερων».

Αναφερόμενος στο Μυστήριο του Χρίσματος, τόνισε ότι γίνεται μετά την τριπλή κατάδυση στην κολυμβήθρα, «διότι η Εκκλησία το θεωρεί πλήρωση του Βαπτίσματος». Εξέφρασε, όμως, τον προβληματισμό του για το αν και κατά πόσον οι πιστοί αντιλαμβάνονται ότι πρόκειται για δύο ξεχωριστά Μυστήρια.

Ακολούθως, κατέθεσε τις εξής προτάσεις, ώστε τα εν λόγω Μυστήρια να λειτουργήσουν σε εκκλησιοκεντρική προοπτική: Α. Η προετοιμασία των γονέων και του αναδόχου, για το περιεχόμενο των μυστηρίων, Β. Ο θεσμός του αναδόχου δεν μπορεί να έχει ως μοναδική προϋπόθεση την μη τέλεση πολιτικού γάμου, Γ. Η άμεση μετοχή του βαπτισθέντος νηπίου στην θεία κοινωνία, Δ. Η ανάγκη υπενθύμισης στους ποιμένες της σημασίας του μυστηρίου του χρίσματος, Ε. Η ιεροπρεπής τέλεση των μυστηρίων και όχι η αγχωτική και η ταχεία, με μυστική ανάγνωση κάποιων ευχών ή παράλειψή τους, ΣΤ. Ένα σύντομο κήρυγμα, στο τέλος της ακολουθίας, στο οποίο μπορούμε να εξηγήσουμε κάποια από τα κύρια σημεία των μυστηρίων, Ζ. Η ανάγκη για επανεκκλησιοποίηση των μυστηρίων, διά της προσευχής κατά την τέλεσή τους, τόσο από τους ιερείς, όσο και από τον λαό.

Ακολούθησε γόνιμος διάλογος και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβασμιώτατο κ. Ιγνάτιο. Η Σύναξη ολοκληρώθηκε με την παράθεση γεύματος

is